

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] behandlet i et Udvalg i Finansministeriet, nedsat 17. Januar 1946. Her er der fremsat en Række Udtalelser, som jeg ikke skal gaa ind paa en nærmere Citering af, jeg skal blot gøre opmærksom paa, at disse Udtalelser helt og fuldt ligger paa Linie med, hvad jeg her har sagt; man finder, at det efter Sagens Natur vil være ganske umuligt at kontrollere, hvad der var Driftstab, og hvad der ikke var Driftstab.

Det vil paa Forhaand være givet, at store administrative Vanskeligheder vilde rejse sig. Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller brugte Udtrykket „en Billigheds-erstatning“. Jeg forstaar godt, hvad det ærede Medlem mente, men nogen billig Erstatning bliver det ikke, og nogen billig Form for Administration bliver det ej heller. Der vil tværtimod her blive skabt et Administrationsapparat af et kolossalt Omfang, som næsten ikke kunde beskrives, hvis Opgaven virkelig skulde løses — en Tendens i Administrationens Udvikling, som vist gaar i en anden Retning end den, det ærede Medlem ellers plejer at tage Sigte paa med sine Udtalelser her i Tinget.

Man maa her tage i Betragtning, at godkender man først den Tanke, at Driftstab skal erstattes paa den Maade, som det ærede Medlem er inde paa, saa er man inde paa en Glidebane og ved overhovedet ikke, hvor man ender. Som Eksempel paa Former for Driftstab, der sikkert vil blive forlangt Erstatning for, kan jeg blot nævne Handelsstandens og Søfartserhvervets Tab ved Afbrydelse af udenlandske Forbindelser. Det er ogsaa et Driftstab, som skyldes Krigen, at en Række Importører ikke kunde faa de Varer, de lejede at faa. Vil det ærede Medlem mene, at Staten ogsaa skulde betale det? Eller Fiskernes Tab ved Minespærring af Fiskepladser, Tab for forretningsdrivende ved Afspærring af Gader og Bydele, Forlystelsesindustriens Tab som Følge af Indtægtsnedgang, Tab for Sommerhoteller og Pensionater, der har ligget i Spærrezone? Det er blot enkelte Eksempler. Jeg tror, det meget stærkt maa fraraades, at Staten gaar ind med et Tilskud til Dækning af Driftstab.

Det næste Problem, de ærede Forslagsstillere rejser, er, om de Tab, som Idrætsforeninger har lidt ved Schalburgtage, skal dækkes fuldt ud. Herom kan siges, at Idrætsforeninger naturligvis har faaet Erstatning for de Krigsskader, der er overgaaet dem, efter de almindelige Regler om Krigsforsikring af Løssere og ogsaa kun efter disse Regler. Det har været en Betingelse, at de paagæl-

dende Foreninger har haft deres Ejendele, deres Materiel forsikret, og at de har haft det tilstrækkeligt forsikret. Hvis de ikke har haft det, har de ikke faaet Erstatning fuldt ud; ganske de samme Regler er anvendt, som har været anvendt alle andre Steder.

Da jeg formoder, at det altsaa er Underforsikringsproblemet og Selvrisikoproblemet; de ærede Medlemmer her hentyder til, falder de ærede Medlemmers Spørgsmaal Nr. 2 ind under Spørgsmaal Nr. 3, Spørgsmaalet om Forslag til Revision af Krigsforsikringslovene for privat Indbo, saaledes at der ydes fuld Erstatning til de skadelidte. Nu kunde det være meget interessant, hvis man havde Tid og Taalmodighed til det, at sammenligne den Tale, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller har holdt her i Dag, med de Taler, det ærede Medlem holdt i sin Egenskab af Raadmand paa Frederiksberg i Forbindelse med de bomberamte, der bor der, men jeg har ikke haft Tid til at gøre et saadant Studium og tror heller ikke jeg vil ulejlige mig med det; men hvis nogen har Tid til det, kan jeg anbefale det; fra Frederiksberg Kommune foreligger der trykte Referater, hvor den aarelange Debat, der har staaet om dette Spørgsmaal, kan læses, og hvor man kan finde den stærkt markerede Stilling. Raadmand Aksel Møller har indtaget til dette Problem; nogen absolut Rundhaandethed har der, saa vidt jeg erindrer fra den Tid, jeg var Medlem af Frederiksberg Kommunalbestyrelse, ikke været Tale om, men maaske er der sket det, som det ærede Medlem plejer at kalde et Sindelagsskifte.

I de gældende Regler for Krigsforsikring af privat Indbo er der den Hovedregel, at enhver forsikret maa bære en Selvrisiko paa 1 pCt.; oprindeligt var Selvrisikoen 3 pCt., men den blev i 1943 nedsat til 1 pCt. Endvidere ydes der ingen Erstatning for Skade under 50 Kr., og endelig ydes der ingen Erstatning i de Tilfælde, hvor der overhovedet ikke forelaa nogen Brandforsikring. Reglerne om Selvrisiko har først og fremmest til Formaal at spare en Masse Administrationsomkostninger, idet Skader, der ligger under 1 pCt.s Grænsen, ikke kommer i Betragtning eller, hvis de bliver anmeldt, straks kan afvises uden større Administrationsbesvær. Nøjagtigt det samme gælder Reglen om, at Skader under 50 Kr. ikke erstattes. Det er naturligvis vilkaarlige Regler, og jeg skal indrømme det ærede Medlem, at det overhovedet ikke vilde være Tale om noget Brud paa vigtige tilgrundliggende Forsikringsprincipper ved at ændre disse Regler; men jeg vil blot her gøre op-